

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 roku w sprawie z powództwa A. O. przeciwko Z. T. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.772,57 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (pkt 1.) oraz oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2.). Ponadto Sąd przyznał adwokatowi R. R. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu kwotę 2279,36 zł, którą nakazał wypłacić z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi (pkt 3.), a także zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 672,64 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu pozwanego adwokata R. R. (pkt 4.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2249,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 5.)

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanego, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., które w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż strony łączyła umowa zlecenia, na mocy której powodowi należne było wynagrodzenie w kwocie 10000 zł oraz, że pozwany nie rozliczył się z powodem z tej umowy. W oparciu o wskazany zarzut pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości w stosunku do pozwanego Z. T., a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych z tytułu reprezentowania pozwanego z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte przez pozwanego w całości lub w części.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Jedyny zarzut apelacji dotyczył naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c., którego uchybienia apelujący upatrywał w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i błędne ustalenie treści zawartej przez strony umowy zlecenia, na mocy której powód świadczył pozwanemu usługę adwokacką. W ocenie strony apelującej Sąd dokonał nieprawidłowych ustaleń w zakresie wysokości przysługującego wynagrodzenia, błędnie przyjmując, że pozwany wpłacił na poczet ustalonego na kwotę 10000 zł wynagrodzenia kwotę 2300 zł, w sytuacji, gdy konsekwentnie w toku postępowania twierdził, że w trakcie prowadzenia tzw. „sprawy mieszkaniowej” wpłacał na każde żądanie powoda wymagane przez niego kwoty, które łącznie dały sumę ok. 5-6 tysięcy i łącznie wpłacona przez niego suma wyczerpywała w jego ocenie w całości ustalone ze zleceniobiorcą wynagrodzenie.

Z powyższym stanowiskiem strony apelującej nie można się zgodzić. Stanowi ona de facto powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Wskazać należy, że skuteczna obrona stanowiska skarżącego w zakresie podniesionego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym

stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga zatem przeprowadzenia wyводу jurydycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący winien zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia. Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Apelujący nie wskazał jakie zasady zostały przez Sąd naruszone przy ocenie dowodów zebranych w sprawie, a zatem nie wykazał, iż doszło do przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Generalnie zarzuty strony apelującej w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego. W świetle zaś utrwalonych poglądów judykatury i piśmiennictwa nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2015 roku, III AUa 962/14, Lex numer 1820905).

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach w tym w postaci zebranych dokumentów, których wiarygodność, jak i sposób pozyskania nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu, stanowiąc tym samym pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Tym samym należało uznać, że Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe o właściwym kierunku i zakresie, zebrane w jego wyniku dowody poddał prawidłowej ocenie i poczynił na ich podstawie poprawne ustalenia faktyczne. Przede wszystkim Sąd I instancji słusznie uznał, iż zeznania pozwanego w części w jakiej twierdził, że strony umowy nie określiły żadnego wynagrodzenia nie zasługują na walor wiarygodności, albowiem stoją one w sprzeczności z treścią podpisanej przez obie strony umowy, a także zeznania powoda. Nie zasługiwały również na wiarygodność twierdzenia pozwanego, jakoby podpisał fakturę, gdyż powód powiedział, że nie napisze pozwu. Jak wynika z akt sprawy faktura została wystawiona 27 lutego 2015 roku, zaś sprawa mieszkaniowa toczyła się ok. trzy lata, a zatem jak słusznie wskazał Sąd I instancji pozew w tej sprawie musiał zostać złożony w 2012 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wbrew stanowisku strony apelującej słusznie stwierdził, że strony w niniejszej sprawie łączyła umowa zlecenia, na podstawie której powód świadczył pomoc prawną na rzecz pozwanego w sprawie cywilnej o zapłatę 90.000 zł przed Sądem Okręgowym w Łodzi. Poza sporem było również, że powód wykonał umowę. Nie budzi również wątpliwości, że za wykonanie umowy strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 10.000 zł, na poczet której pozwany w wykonaniu swojego zobowiązania zapłacił na rzecz powoda kwotę 2300 zł. Tym samym Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 7700 zł. Do tego dochodziła kwota 72,57 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od dnia wymagalności do dnia 26 kwietnia 2015 roku. W toku postępowania pozwany nie udowodnił zaś, by wpłacił na rzecz powoda kwotę 5-6 tysięcy. Same zaś twierdzenie pozwanego w tym zakresie nie może stanowić dowodu w sprawie, albowiem twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Zważywszy, że w toku postępowania drugoinstancyjnego pozwany korzystał

z przyznanej z urzędu pomocy (...) Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 1.476 zł, obejmującą podatek VAT w wysokości 23%.